

то други наши по слаби братья, не та молимы да не ны обаждайтъ. Навстина, нарочны законы нема издадени противу насъ, и не управявающытъ по звѣрското простолудіе върлува и иске кръвта ни. Тъй, братья, Пилатъ като са двоумѣше, смѣтътъ викаше *взми взми распни ею*, но ный не търсимы поручители за спасеніето си, нека ны обаждѣтъ на простонародіето, нека ны укорѣтъ, нека ны клеветѣтъ като павръщатъ злоумысленно непорочността на свещеникътъ ни обреди; ный смы погорни отъ смъртъта, готовы да отидимы спокойны въ леглото на лева и въ мъчилищата на мъчителитъ; напытъ крака не треперѣтъ по мрачныя пѣтъ на смъртъта, сичко що състава смъртъта на злодѣя е вѣчнось за христіанна.

Тихы одобренія са чухъ отъ сичкото събрание.

— Ты видишь днесъ посрѣдъ насъ, слѣдуваше Олинѣтъ, изъ едно любопытство, дадо да си отидешъ убѣденъ! Нашата религія... виждъ я! Този кръстъ тамъ е единчкото изображение, а тѣзи книга е нашето елевсинско таинство. Правоученіето е въ живота ни. Сичкы смы грѣшници, но кой може днесъ да ны укори? Сичкытъ скверны на минклото измыхмы чрезъ крешеніето, не мысли че туй е дѣло на достоинството ни, то е дѣло на благодатъта на Вишній. Пристъпи, Медоне, рече той на стареца робъ; ты само единъ отъ сичкы насъ не си свободенъ, но послѣднійтъ на земята ще бжде първый на небето, тѣй и у насъ. Земи тѣзи ещенна книга, чети и тѣлкувай.

Излишно е да са маймы на туй ченіе, и на обѣспеніята на малкото събрание. Догматытъ на христіанството, новы тогази и странни, днесъ сж сѣкиму познаты. Малкы иѣща сж останжлы подиръ осемнайсетъ вѣка да талкувамы за изреченіята и за жевота на Исуса. Освѣнь туй голѣма разница сжествува помежду нашытъ мысли и помежду сжмиѣніята, които можахъ да поникнѣтъ въ ума на единъ езическій свещеникъ; видѣли быхмы че чрезъ слабы доказателства оборвахъ сжмиѣніята тогашнытъ человекы, прости и неучены, на които най высокото познаніе състоеше въ едното имъ убѣденіе че сж великы повече отъ колкото са виждахъ.

Особенъ единъ случай направи силно впечатлѣніе на ума на Апикида. Подиръ ченіето вратата са похлонахъ тихо и ето че въздохъ двѣ дѣца, отъ които първото бѣше седемгодишно; тѣ бѣхж сынове на домовладыката Сиринна, който бѣ прекаралъ младяа си възраст въ убійства и въ грабежы.

Предстоящійтъ на събраніето, старецътъ робъ, си отвори обѣтіята и дѣцата затекохъ са и хвърлихъ на гърдытъ му, и лицето